

Páter Gabriel

SMŔŤ PRIŠLA NA SVET ZO ZÁVISTI DIABLA

(Mudr 1, 13-15; 2, 23-24)

Smrť je jediná istota, ktorá sa nám raz prihodí. Každý človek už za svojho života má nejakú skúsenosť so smrťou. Či už je to smrť blízkych, priateľov, alebo cudzích ľudí. Myšlienka na smrť je trpká, človek sa bojí jej príchodu. I keď sú prípady, kedy si ju človek želá. Smrť je tiež jedinou spravodlivosťou, pretože nezomierajú iba chudáci, ale umiera rovnako boháč.

Tak či tak, smrť chápeme ako niečo, čo by nemalo byť. Akosi podvedome cítime, že nezodpovedá neobmedzeným nadčasovým a nadpriestorovým ambíciám človeka. Hlavne nám veriacim je myšlienka neprirodzenosti smrti blízka – veď nás stvoril večný Boh na svoj obraz.

Aj Božie slovo tejto nedele v prvom čítaní z knihy Múdrosti rozvíja túto myšlienku a tvrdí, že Boh smrť nestvoril, prišla na svet zo závisti diabla.

„Boh nestvoril smrť, ani sa nekochá v zániku žijúcich. Veď on všetko stvoril pre bytie; tvory sveta sú pre život, nie je v nich jed smrť... Boh stvoril človeka pre neporušiteľnosť; utvoril ho ako obraz svojej podstaty. Smrť prišla na svet zo závisti diabla...“ (porov. Mudr 1, 13-15; 2, 23-24). Áno, smrť nie je dielom božím; jej inšpirátorom je diabol, o ktorom Ježiš povedal, že je vrahom od počiatku (Jn 8, 44). Treba však dodať, že diabol sám nemá takú moc nad človekom, že by ho mohol uvrhnúť do područia smrti; k tomu mu musí dopomôcť sám človek. Kniha Múdrosti povedala na záver dnešnej perikopy: „(smrť) okúsia všetci, čo patria diabliovi“ – no a človek môže patriť diabliovi jedine prostredníctvom hriechu. Svätý Pavol preto v liste Rimanom píše, že „smrť je mzdou hriechu“ (Rim 5, 12). Smrť je ovocím hriechu - Adamovho.

Teológovia hovoria takto: Boh človeka pri stvorení vystrojil nadprirodzenými darmi, z ktorých prvým bola milosť posväcujúca. Táto milosť, toto božské privilegium, urobilo človeka účastným na božskej prirodzenosti, čím bola daná aj

jeho telesnému životu účasť na Božej nesmrteľnosti. Hriechom však človek túto milosť, a tým aj pôvodnú nesmrteľnosť tela stratil. Svätý Tomáš Akvinský k tomu hovorí: „Smrť je prirodzená, ak sa pozeráme na našu situáciu bytosti telesných; je (však) trestom, ak uvážime stratu božského privilegia, ktoré nás od smrti chránilo.“ Smrť je teda trest za hriech prvého človeka.

Vďaka Bohu, ktorý nás skrze svojho Syna oslobodil od tejto smrti! Je isté, že i naďalej naša telesná schránka je pod vládou smrti. No začal už proces obnovy, lebo v Kristovi Ježišovi, ktorý vstal z mŕtvych, máme znovu účasť na stratenom nesmrteľnom živote.

V Apokalypse čítame: „Tým, ktorí vstali s Kristom, tým už druhá smrť neuškodí“ (Zj 20, 6). Písmo sväté hovorí o akýchsi „dvoch smrtiach“ – presnejšie o „prvej“ a o „druhej“ smrti. Čo sa tým myslí. Prvá smrť, to je smrť telesného človeka v nás. Teda je to nielen smrť tela, ale tiež smrť starého Adama, otroka hriechu. Teda je to smrť hriechu v človeku. Človek pribil človeka hriechu spolu s Kristom na kríž! Druhá smrť, tá je hroznejšia! Je to tá, o ktorej sme počuli v prvom čítaní: „okúsia ju všetci, čo patria diabliovi“ (Mudr 2, 24). Áno, je to večná smrť – je to peklo. Je to večné zotrvanie v hriechu, ktorý človeka okráda o posväcujúcu milosť, ktorú človeku Boh ponúkol v Ježišovi Kristovi, svojom Synovi.

V dnešnej evanjeliovej perikope (Mk 5, 21-43) je Ježiš predstavený ako uzdravovateľ prirodzeným spôsobom neliečiteľnej choroby (krvotoku), a tiež je predstavený ako ten, ktorý kriesi mŕtvych k životu. Tieto dve zázračné udalosti majú aj symbolický zmysel: Ježiš uzdravuje z Adamovho hriechu, ktorý spôsobil v nás dvojakú smrť: smrť tela i smrť Božieho života v nás. Nikoho, kto k nemu prichádza s vierou, neodmieta.

*Urobili si tela na Chórebe
a klaňali sa zlatu liatemu,
tak svoju slávu
vymeniac podobou býka,
čo žerie poľnú trávu.
Zabudli na Boha,
že vyslobodil ich
a veľké veci robil v Egypte,
zázračné skutky v
kraji Chámovom,
predivné skutky
pri Červenom mori.*

*I povedal si vtedy, že ich vyhubí.
Ibaže Mojžiš, Jeho vyvolený,
stal pred Neho a zakryl trhlínu
a zavrátil hnev Jeho
pred ničéním.*

*A potom zhrdli
zasľúbenou zemou
a Jeho sľubu veriť nechceli.
Reptali pred Ním
vo svojich stanoch,
nechceli počuť Jeho hlas.
Zodvihol vtedy ruku proti nim,
že dá im padnúť na púšti,
že rozmetá ich medzi pohanov,
po cudzích krajinách ich rozhodí.*

*Spriahli sa s Baál Peérom,
obete jedli, prinášané mŕtvym.
Tak dlho skutkami Ho dráždili,
až zánik prišiel na nich.
Tu povstal Pinchas
a súd vykonal
a prestalo to ničenie.
I zaznačilo sa mu do zásluh,
na všetky pokolenia, naveky.*

Pomôže aj mne ?

„Pomôžete nám?“ zaznela prosba a následne nastalo zvláštne ticho. V obývačke sme boli piati. Dvaja chlapi, ktorí prišli prosiť o pomoc, manželský pár, ktorý nás privítal vo svojom dome, a ja, ktorý som sa cestou zastavil na čaj. Mal som dosť času, aby som ako nestranný pozorovateľ vnímal celú atmosféru. Dotyčných mužov som stretol prvý raz, bolo však zrejmé, že s manželmi sa poznajú dlhší čas. Bolo priam jednoznačné, že neraz našli u týchto manželov pochopenie a finančnú pomoc pre svoj útluk pre chudobných a závislých. Prišli, lebo boli v úzkych. Na jednej strane išlo o požiadavky a otázky týkajúce sa ich projektu, na druhej strane o odhodlanie, ako to vraveli oni, požehnávané Bohom, postarať sa o chudobných. Páni boli presvedčení, že práve túto rodinu im vybral Boh, aby im pomohla v ich momentálne ťažkej situácii. Priznám sa, bolo mi všelijako. Viem sa vžiť do situácie žiadajúcich. Poznám pocit, keď ste v úzkych a neviete, na koho z ľudí sa môžete obrátiť. A všetko len preto, aby ste zrealizovali dielo, do ktorého ste sa pustili alebo ktoré vám zverili predstavení. V pokore a s malou dušičkou klopete na mnoho dverí, píšete maily a listy v nádeji, že určite aspoň niekto z oslovených prejaví záujem a pomôže vám. Iba nádej, láska a pokora dokážu človeka pripraviť na to, aby prosil a pritom neprestával dúfať, že jeho prosba bude vypočutá. Samozrejme, niekedy prídu pochybnosti: „Neboli za nimi aj iní? Sú ešte tí, koho prosím o pomoc, ochotní pomáhať? Práve mne? Môjmu dielu, projektu?“

Ktovie, s akými myšlienkami sa predierala zástupom chorá žena z dnešného evanjelia. Možno si aj ona myslela, že jej snaha je zbytočná. Určite premýšľala o tom, že sú aj iní, ktorí si „zaslúžia“ alebo nejakým spôsobom získajú Ježišovu priazeň. Veď kto je ona? Žena z davu. Jedna z tisícov. A ktovie, či ju Ježiš bude chcieť uzdraviť?! Napriek všetkým obavám sa ho dotýka s jednoznačným rozhodnutím. Keď sa ho dotknem, v tej chvíli sa ma dotkne aj Boh. Stane sa mi, čo potrebujem, aby sa stalo! Žena vie, že sa obracia nie na človeka, ale na samého Boha. Aj preto jej Ježiš vraví: „Tvoja viera ťa uzdravila!“

Áno. Je toho mnoho, s čím prichádzame k Ježišovi, za čo sa modlíme, aby nám pomohol. Možno si pritom ani neuvedomujeme, že „skúšku našej viery“ si často spôsobujeme aj my sami - zápasom s pochybnosťami v našej mysli a srdci. Nevie, či ste si to dnes v evanjeliu všimli, ale Marek najprv píše o veľkom zástupe, ktorý sa tlačí na Ježiša. Potom o istej žene, ktorá hrozne trpí a dotýka sa ho. Zaujala ma pritom jedna maličkosť. Príbeh tu začína prosbou otca Jaira o pomoc pre dcéru a uzdravenie ženy trpiacej na kvotok sa končí Ježišovým oslovením: „Dcéra,...“ Akoby sa Boh, ktorý sa nazýva naším Otcom, aj cez tento príbeh pýtal: „Kto pomáha a kto sa viac a lepšie stará ako milujúca mama či milujúci otec, ktorých máme v ňom samom?“ Pomoc hľadáme u Boha i s najmenšími maličkosťami. Dôležité je však naučiť sa pokorne prijímať aj jeho zdanlivé mlčanie, aj jeho rozhodnutia, ktoré sú s našou voľbou v rozpore.

JOZEF KOZÁK

Slávnosť sv. apoštolov Petra a Pavla: V závere sv. omše zaspievame chválospev Teba, Bože, chválimo a poďakujeme Pánu Bohu za ukončenie školského roku.

Katolícka TV Lux od 1. júna 2015 zaznamenala úspech v rozšírení svojho signálu. Jej vysielanie sa stalo voľné, bez poplatkov. Sledovanie TV Lux je možné s použitím vonkajšej prípadne iba vnútornej terestriálnej antény.

PodĎakovanie: Všetkým vám ďakujem za modlitby aj prejavenu pomoc počas môjho pobytu v nemocnici. Ďakujem aj za pochopenie situácie, keď po dve nedele bola iba jedna sv. omša.

Hoci dvaja robia to isté, nie je to to isté

Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou. A toto je jeho prikázanie: aby sme verili v meno jeho Syna Ježiša Krista a milovali jeden druhého, ako nám prikázal. Kto zachováva jeho prikázania, ostáva v Bohu a Boh v ňom (porov. 1 Jn 3, 18-24).

Láska nie je samoučelná. Je to jediný možný spôsob, ako v sebe obnoviť Boží obraz, na ktorý sme boli stvorení. Nákladné humanitárne akcie, z technickej stránky dokonale zorganizované, ale bez lásky, Boží obraz v človeku neobnovia. Naopak, drobný skutok lásky to dokáže. Aj keď dvaja robia to isté, nie je to to isté.

Pane,

sebe a druhým môžeme narozprávať čokoľvek, ale tebe nenahovoríme nič. Vidiš do nás, poznáš naše pohnútky i skryté úmysly, poznáš našu motiváciu. Tvoje hodnotiace kritériá sú iné než naše. Ďakujem ti, že si nás s nimi včas oboznámil. Ďakujem ti, že od nás nežiadaš veľké veci, na ktoré by sme nestačili. Ďakujem ti, že už tu odmeňuješ bezmedznou radosťou v srdci aj nepatrné skutky lásky. Radosť z istoty, že v nás prebýva Boh a my v ňom, je nad všetky medaily a vyznamenania, ktoré ponúka tento svet.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 13. týždni Cezročného obdobia - (B)

29.VI. pondelok - Petra a Pavla – prikázaný sviatok

18:00 Za farníkov

Lektori: Macáková E., Polanská Z.

30.VI. utorok Spovedanie 17:30 - 18:00

18:00 Za † Ladislava Brečana (20. výročie) a rodičov

1.VII. streda Spovedanie 17:30 - 18:00

18:00 Za † Klementa a Helenu Hinerových a rodičov

2.VII. štvrtok Spovedanie 17:00 - 18:00

18:00 Za † Štefana a Máriu Brunovských a rodičov

**3.VII. piatok Výročie konsekrácie farského kostola
Najsvätejšej Trojice vo Vištuku – Slávnosť
Prvý piatok Spovedanie 16:00-18:00**

18:00 Za † Fabiána Jurčoviča

4.VII. sobota

08:00 Za členov a členky bratstva sv. ruženca

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

5.VII. 14. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za † Antona Bardouna, syna a starých rodičov

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Kordošová A.

14:00 Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

29.VI. pondelok Sv. Peter a Pavol, apoštoli – prikázaný sviatok

30.VI. utorok Prvý sv. mučeníci Cirkvi v Ríme

1.VII. streda Sv. Oliver Plunkett, biskup a mučeník

2.VII. štvrtok Návšteva Panny Márie - sviatok

3.VII. piatok Sv. Tomáš, apoštol

Výročie konsekrácie farského kostola

Najsvätejšej Trojice vo Vištuku - slávnosť

4.VII. sobota Sv. Ladislav

Slávnosť birmovania v našej farnosti: Z Arcibiskupského úradu prišlo rozhodnutie, že slávnosť sviatosti birmovania v našej farnosti bude v sobotu 10. októbra 2015 o 15:00

Niekoľko falošných predstáv o druhých I.

V Knihe Genezis, v prvej knihe Starého zákona, si môžeme prečítať, že Boh pri stvorení sveta povedal na všetko, že je to dobré. Výnimku tvoril iba človek. V jeho prípade Boh povedal, že to dobré nie je.

Nemôžeme žiť úplne izolovane ako Robinson, mimo ľudskej spoločnosti. Nielen preto, že jeden robí to a druhý zas ono, že dnes ja potrebujem toho druhého a zajtra bude zas on potrebovať mňa. Človek bol stvorený ako bytosť spoločenská, čo má svoju kladnú, ale i zápornú stránku.

Medzi tie negatíva patria naše falošné predstavy o tých druhých. Na začiatku tejto krátkej kapitoly uvidíme jeden súfický (druh východnej spirituality-mysticizmus) príbeh:

Mŕtvy človek, ktorého odprevádzal smútočný sprievod na miestny cintorín, odrazu ožil a začal búchať na veko rakvy. Zdvihli veko a dotýčny sa posadil.

„Čo to robíte?“ pýtal sa ľudí zhromaždených kvôli obradu. „Ja nie som mŕtvy.“

Všetci mlčali. Bolo však vidieť, že jeho slovám nikto neveril. Nakoniec prehovoril jeden z pozostalých:

„Priateľa, lekár aj notár ťa vyhlásili za mŕtveho. Takže si mŕtvy, to nám ver.“

A riadne ho pochovali.

Tento príbeh mi pripomína osud mnohých ľudí, ktorým ich okolie vystavilo „úmrtný list“ v najrozličnejších podobách, a preto sme s nimi raz a navždy „hotoví“.

Anglický spisovateľ G. B. Show kedysi povedal, že zo všetkých ľudí, ktorých pozná, si najviac váži krajčira. Keď k nemu občas zájde, krajčír mu vždy nanovo vezme miery. Ostatní ľudia si ho totiž už raz odmerali - a svoj názor naňho nemenia.

My ľudia sme väčšinou pohodlní a nechce sa nám zakaždým veci znova skúmať a starých známym, vrátane svojich priateľov, si znova „premerať“. Okrem toho sa snažíme zjednodušiť si zložité a nezrozumiteľné vyhlásiť za nezmysel.

Nerozumiem modernému umeniu? To musí byť poriadna hlúposť.

Filozofia sa nám zdá nezrozumiteľná? Tento odbor ničomu neslúži. A máme to vyriešené.

Nositelia týchto profesií sú pre mňa zbytoční ľudia, možno dokonca darmožráči.

Na druhej strane máme sklon javy zovšeobecňovať a hádzať ľudí do jedného vreca. Ak ma počas dovolenky v Ríme oklame nejaký predavač, všetci Taliani sú pre mňa zlodejmi. Ak mi v Štokholme niekto šliapne na kurie oko, všetkých Švédov označím za bandu neokrôchancov.

Spomenutý krajčír sa však k spisovateľovi takto nesprával. Vedel, že človek sa môže zmeniť. Preto teda každého klienta hodnotil vždy znova a individuálne. Ak by odevy šil podľa starej miery, určite by nesesedeli a on by mohol stratiť dôveru svojich zákazníkov.

Ak niekedy máme pocit, že tým druhým prestávame rozumieť, v tej chvíli sa nám ponúka jednoduché vysvetlenie. Oni sú stále rovnakí. Napriek tomu je však pravda úplne inde. Oni sa možno zmenili k lepšiemu, ale my na nich stále hľadíme optikou svojich starých, už poriadne skresľujúcich okuliarov.

Ak si v nedeľu ráno všimneme nejakú ženu, ako vstupuje do obchodného domu, nemusí ísť hneď o rozmarnú paničku, ktorá nakupuje i vo sviatok. Pokojne to môže byť chudobná žena, ktorá musela celý týždeň poriadne šetriť, aby mohla

svojim deťom pripraviť v nedeľu na obed niečo lepšie.

Francúzsky katolícky kňaz Jacques Philippe vo svojej knihe Vnútná sloboda píše, že v oblasti previnení a nedokonalostí našich blízkych, podobne ako pri iných protivenstvách, ktoré z ich strany zakúšame, je dobré si uvedomiť, že „v zle nie je len zlo“ a sporné správanie, ktoré nás trápi, nie je výlučne negatívne, ale prináša nám dokonca prospech, a to spoľahlivo. Možno teda dodať, že všetko má svoj rub i líce.

Prejavuje sa v nás totiž silný a hlboko zakorenený sklon hľadať vo vzťahu k druhému náhradu toho, čo nám bolo niekedy, najmä v detstve, odopreté. Nedokonalosti druhých, sklamaná, ktoré nám zapríčiňujú, nás nútia, aby sme nemilovali „pocitovou“ láskou, ale láskou, ktorá vychádza z nášho rozhodnutia pre ňu, láskou, ktorá je možná len na základe veľkorysosti a džentlmenského odpustenia. Potom náš vzťah k nim nebude uzavretý v nevedomom uspokojení našich emocionálnych potrieb, ale bude smerovať k pozitívne nezištnému vzťahu. Celý rad sklamaní vo vzťahu k druhým nás vedie od lásky „modlárskej“ (lásky, ktorá príliš veľa očakáva) k láske realistickej, slobodnej, a teda i šťastnej. Romantická láska bude vždy ohrozená sklamaním, kým pravá láska nikdy, pretože „nie je sebecká“.

Situácia však môže byť aj opačná.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

AJ CHOROBA JE DAR?

Jezuitský páter John Powell píše: *Bol som mladý seminarista. Spomínam si, ako som v jeden večer stál na chodbe a čakal na nášho ošetrovateľa. Práve ukladal na spánok dvoch kňazov, ktorí boli pripútaní na lôžko. Jeden z nich bol mrzutý, hromžil a bol zjavne nevďačný. Zato druhý ošetrovateľovi poďakoval a povedal mu, že sa za neho ešte pred spaním pomodlí. Tu ma odrazu vydesila intuícia. Ved' jedného dňa aj ja budem taký ako jeden z týchto kňazov - sebecký a nevrly alebo láskavý a vďačný. Ako som tak stál, uvedomil som si, že to rozhodnutie nepadne až na konci života. Bude sa musieť utvárať v rokoch mojej mladosti, keď sa ešte dá formovať. A to je pravda!*

Možno sme všetci zakúsili, čo to znamená byť chorý. Ako sme prežívali alebo ako prežívame svoju chorobu? Byť chorý nie je ľahké. Byť chorý je veľmi náročné. Z evanjelia sa dozvedáme, že učeníci položili Pánu Ježišovi otázku: Kto zhrešil, on alebo jeho rodičia, keď je slepý? Odvetil: Ani on, ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky (porov. Jn 9, 2-3).

Svätý Ignác má odvahu povedať, že choroba nemusí byť menší Boží dar ako zdravie. Vždy je rozhodujúce, či nás prežívanie choroby vedie k cieľu života alebo nie.

Zaopatroval som muža chorého na rakovinu. Povedal som mu, že to má veľmi ťažké. Odvetil: Viete, žil som nedobrym životom. Dnes prijímam chorobu ako požehnanie. Ona ma znova priviedla k Bohu.

Ako bohoslovec som niesol postihnutého chlapca na birmovku do Dómu svätého Martina. Nedokázal stáť na nohách. Bolo mi ho veľmi ľúto. Zrazu ma prekvapil svojou otázkou: Prosím vás, nie som vám ťažký? Tá veta sa ma hlboko dotkla. Vo svojej chorobe nemyslel na seba, ale na druhých. Aký krásny človek a aké krásne srdce sa v ňom skrývali! Boh ma cez neho naučil dôležitú pravdu života, ktorá bola vlastná Pánu Ježišovi: Nežiť pre seba. V každej situácii života vytvárať zo seba dar.

Pane, prosím o múdrosť a silu tvojho Ducha pre chorých. A pre všetkých milosť, aby sme utvárali zo seba dar a nežili iba pre seba.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Vôňa Boha

V chladné marcové ráno sa pre vážne komplikácie narodilo dievčatko oveľa skôr, ako čakali - po šiestich mesiacoch tehotenstva.

Bolo to maličké stvorenie a nových rodičov sa bolestne dotkli slová lekára: „Nemá veľkú šancu. Je len desaťpercentná pravdepodobnosť, že dieťa prežije nasledujúcu noc, a keby aj nejakým zázrakom prežilo, je veľmi pravdepodobné, že bude postihnuté.“

Rodičia stuhnúť od strachu počúvali, ako im opisoval všetky problémy, ktoré na dievčatko čakajú. Nikdy nebude môcť chodiť, rozprávať, nebude vidieť, bude mentálne retardovaná a mnoho iných ťažkostí.

Mama, otec a ich päťročný syn sa na dievčatko veľmi tešili. No počas týchto niekoľkých hodín sa všetky ich sny a túžby úplne rozsykali.

A problémy pokračovali. Nervový systém maličky nebol ešte vyvinutý, preto bolo nebezpečné čo i len pohladenie, bozk alebo objatie. Zúfali príbuzní jej nemohli prejavíť svoju lásku, lebo sa jej nemohli ani len dotknúť.

Všetci traja sa pochytili za ruky a modlili sa. Vytvorili tak malé srdce, ktoré bilo uprostred obrovskej nemocnice: „Všemohúci Bože, Pán života, urob, čo my nemôžeme urobiť: postaraj sa o malú Dianku, priviň si ju na prsia, kolíš ju a daj, aby cítila našu lásku.“

Diana bola ako chvejúce sa kľbko a jej stav sa pomaly zlepšoval. Po niekoľkých týždňoch začala priberať a zosilnievať. Po dvoch mesiacoch ju rodičia mohli prvý raz objať.

Po piatich rokoch z Dianky vyrástlo pokojné dievčatko, ktoré s nádejou hľadalo do budúcnosti a malo veľkú chuť žiť. Po fyzickom alebo mentálnom postihnutí nebolo ani stopy, bolo to zdravé, čulé a zvedavé dieťa.

Tu sa však príbeh nekončí.

Raz popoludní sa vybrali do parku neďaleko domu. Brat hral s kamarátmi futbal a Diana sedela v maminom náručí. Ako vždy veselo džavotala, no zrazu stíchla. Zdalo sa, akoby sa s niekým objímala. Opýtala sa mamy: „Cítiš to?“

Mama zacítila vo vzduchu blížiaci sa dažď, preto prisvedčila: „Áno. Vonía to ako pred dažďom.“

Po chvíli Diana nadvihla hlavu, pohladila si ramená a zvolala: „Nie, vonía to ako on. Vonía to, ako keď ťa Boh silno objíme!“

Dievčatko sa rozbehlo medzi svoje malé kamarátky, aby sa spolu zahrali, a mama sa od dojatia rozplakala.

Dcérine slová potvrdili to, čo žena vo svojom srdci vlastne už dávno vedela. Počas celého obdobia v nemocnici, kým Dianka bojovala o život, staral sa o ňu Boh, objímal ju tak často, že jeho vôňa zostala vtláčená do jej pamäti.

V každom dieťati zostane vôňa Boha. Prečo sa tak veľmi ponáhlame, aby sme ju odstránili?

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Siedmy deň v Izraeli

Tretie prikázanie Desatora pripomína povinnosť siedmeho dňa: „Siedmy deň je... Pánova sobota, deň

odpočinku“ (porov. Ex 31, 15). Písmo pripomína v tejto súvislosti *stvorenie*: „Lebo za šesť dní utvoril Pán nebo i zem, v siedmy deň však odpočíval. Preto Pán požehnal sobotný deň a zasvätil ho“ (porov. Ex 20, 11).

Božie konanie je vzorom aj pre konanie ľudí. Ak Boh „odpočíval“ v siedmy deň, aj človek má prestať pracovať a nechať aj iných, najmä chudobných, aby si „odpočinuli“ (pozri Ex 23, 12). Sobota prerušuje každodenné práce a umožňuje oddych. Mal to byť aj deň protestu proti otroctvu práce a zbožňovaniu peňazí (pozri Neh 19, 15-22).

Boh zveril Izraelu siedmy deň, aby ho zachovával navždy aj na znak neporušiteľnej zmluvy po vyslobodení ľudu z otroctva Egypta a uzatvorenej pod vrchom Sinaj. Siedmy deň je „pre Pána“ a je úplne vyhradený ako vďaka na slávu vznešeného Boha, jeho stvoriteľského diela a jeho činov záchrany ľudu Izraela. To sa v Izraeli pripomínalo každý siedmy deň pri bohoslužbe.

O Desatore, o svätení siedmeho dňa a o Zmluve, ktorú Jahve uzatvoril s ľuďom Izraela, čítame v *Knihe Exodus*:

Tretí mesiac po odchode Izraela z Egypta... prišli na Sinajskú púšť. Vodca ľudu, Mojžiš, vystúpil na vrch Sinaj. Po nemnohých dňoch zostúpil Mojžiš k ľudu a odovzdal mu Desatoro „od Pána“. Predložil ľudu aj iné ustanovenia ako obsah „Zmluvy“ s ľuďom Izraela. Keď ich prečítal, všetok ľud odpovedal: „Všetko, čo hovorí Pán, splníme“ (pozri Ex 20,8-10).

V Desatore prikázov bol aj tretí o svätení siedmeho dňa. Siedmy deň mal byť dňom sviatočným „pre Pána“ (pozri Dt 5, 14) a zároveň „dňom odpočinku pre človeka!“ (pozri Ex 23, 12). Nebol v tom nijaký rozpor. Boh Izraela bol láskavo obrátený a naklonený svetu a ľuďom, preto jeho sviatočný siedmy deň bol aj dňom „pre človeka“, ako neskôr povie výslovne Ježiš v evanjeliu (pozri Mk 2, 27).

Pravda, už v dávnom Izraeli boli ponosy, že mnohí svätenie siedmeho dňa nedodržiavali podľa predpisov Desatora a brali ho na ľahkú váhu. Niečo z tejto smutnej stránky naznačujú slová proroka Jeremiáša v rovnomennom historickom románe Franza Werfela. Jeremiáš je na cestách... - Chce vidieť život priamo a celý: Hlavne aj to, čo znamená Boh pre ľudí.

Prišiel do mesta Lakiš, juhozápadne od Jeruzalema. V protiklade k Jeruzalemu tu boli ľudia ľahostajní celkom otvorene. Muži nedodržiavali sviatočný deň. Bolo to možné, že v zemi Júdu boli také hrubé duše? Že nechápali dobrodenie odpočinku, slávnostné tajomstvo tvorivého pokoja, posvätenie oddychu, ktorý premáha všetko robotné, aby sa tí, ktorí sa obracajú ku sebe celé dni chrptom, obrátili aspoň na niekoľko hodín pravým smerom k Pánovi, a tým aj jedni k druhým?! Ach áno, boli také duše! -vzdychol si Jeremiáš.

Všeobecne sa však dá povedať, že v Božom ľude Izraela sa svätenie siedmeho dňa zachovávalo veľmi svedomito a prísne! Niekedy podľa úprav tzv. „zákonníkov“, znalcov Zákona, až príliš prísne, keď vyratúvali, koľko krokov smie Izraelita urobiť v „sobotu“, aby neporušil prikáz jej svätenia a odpočinku. Ježiš vyčítal farizejom a zákoníkom tieto prehnane požiadavky, najmä keď mu vyčítali, že niekoho v sobotu uzdravil. Vtedy tvrdo odpovedal: „Sobota bola ustanovená pre človeka, nie človek pre sobotu!“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku